

KÁDAR JÁNOS

Sarkos szavak

Szavakat keresek egyre,
hogymondhassak valamit neked.
De nem tudom, hogy válogassam össze őket,
mert sarkosak, pőrék szavaim.

Kövek közül,
éles füvekről,
kocsmák asztaláról valók.

Hogymondhassam össze őket?

Sarkos, pőre szavak.

Gyökerek közül valók és gyökértelenek,
eső verte őket, és örök szomjazók,
hasonlítanak az ázó fenyőkhöz.

Elverte őket a jég, de megmaradtak nekem.
Étvágytalan, de éhező ekék vetették ki őket,
hangra, dalra éhezőn,

de mint fordított boronák kegyetlenek is.

Száműzött szelek örökítették rám őket,
tűzhelyek csodátlan tenyerén születtek,
és tölgy göcse keményítette őket,
mozdulnak tőlük elárvult jármók.

Hogymondhassam össze őket?

Sarkosak, pőrék szavaim,

kövek közül,
kocsmák asztaláról valók.

Új ruha

Vasalórongy szagú még.

Feszítesz benne,
néznek az emberek.

Aztán egy kicsit megroskadsz.

Lassan benépesülnek a zsebek:

ércpénz, papírok,
dohánypor, levelek,
végül az öklöd.

Már nem vagy fenegyerek.

Vasba szótt
szavak

Szóttan hó szeme

szövi vasba

tavaszcseresznye

várakozásom.

Kemény kezek,

jégtől fulladó ághegyek

ropogtatnak körültem

kegyetlen tapsot,

köröttem
kegyetlen tapsot,
köröttem
és elfelejtett
ösvények felett.
Szótlán hó szeme
szövi vasba szavam.
Fák jégtől fulladó
ágkeze
fonja varsába
a kövesedő szelet.
Csillaggá csonkul a szél.
Csillagokkal cserepesedik
az ajkam.
Ajkam
szótlán szó szeme
szövi vasba,
csillagok
csetlenek rajta,
mint gyermekszomorúság
szapora könnye.
Szótlán hó szeme
szövi vasba szavam,
szememen havas kutak

hűvössége ül.
Jeges lánc,
ropogva lép a fagy
ujjnyi patakok
merev gerincén.
Végigtapogatom magam
nyírfagyókér kezemmel.
Kabátujjamból
fagyott madarak hullnak,
gallyak és szavak.
Szótlán hó szeme
vasba szövi
tavaszváró
vágyakozásom.
Próbálok egyre
visszahódítani a szót,
a fűvestérdű éjszakát
próbálok visszahódítani,
mint csecsemőtől
a friss apa
asszonya mellét,
próbálok
visszahódítani
a fűvestérdű éjszakát.

LÁSZLÓFFY CSABA

Háború után

Senki sem gondol a háborúra
Jézuska-arcú csecsemő születik
s az öregek könnyezve örülnek neki
a gyermek aztán iskolába megy
megtanulja kívülről
a császárok történetét Nérótól Napóleonig
vagy talán még tovább
s úgy találja hogy a legférfiasabb
viselet az egyenruha

senki sem reméli már
hogy ő a megváltó
mégis vakon követik vezényszavait
közben megsüketültek vagy meghaltak az öregek
akik végigkoplalták és végig-
reszkették az előző háborút.